



III

57351

Zdravje in božji blagoslov vsim vèrnim Kri- stianom Lavantinske škofije od Jezusa Kristusa Gospoda našega.

Kdo ne bere, kdo ne čuje, kako se po svetu godi? Huda vojska se krog nas napleta, in ni ga človeka, ki bi nam povedal, kdaj bo končala, in pa kako. — Strašna bolezn po Laškem in Nemškem s nagloj smertjoj ljudi pobera, se ne zogne bogatih hiš, ne bornih bajtic, jemlje stare in mlade, ter vsim veli: bodite pripravleni! — Po južnih krajih grozovitni potresi cele mesta porušijo, po severnih velike povodnje rodovito polje v pušavo spremené in ljudem beraško palico podajo. Tudi nam je prerana slana lep kos kruha vzela, tersje slabo rodilo, in kužen ples-
novec, tersja bolezn nam žuga vinogradov veselje v žalost p-
meniti. Podzemljice še gosto gnijejo, in vbogi žalostno vpra-
šajo: kako se bomo prezivali, kako družino s vsem potrebnim
preskerbeli? Kar je pa naj huje zlo, je hudobija ljudi, kterih
veliko tako živi, kobi Boga ne bilo, ne bilo pekla ne nebés, kakor
bi nevmerjoče duše ne imeli. Sveto véro zatreti, vse altarje in
trone podreti, je njih misel in želja. Dni in noči svoje peklenske
sklepe kujejo, abotne ljudi zapeljujejo, in če v enim kraljestvi
vihar prekucije potihne in ogenj kervave vojske pogasne, ga
hitro v drugih deželah podpihajo. Hudobci nimajo sami pokoja,
in tudi drugim miru ne dajo; le kraljstvo hudičevno na tem svetu
množiti je njih veselje in skerb. Huda je telesna bolezn in smert,
pa dušna še neisrečenokrat hujsa. Le dvojno zdravilo za to dušno
bolézn imamo: p o k o r o in p a m o l i t v o. Prava pokora ljudi
popravi in jim prijaznost božjo da; molitva nam od Boga vsako
pomoč izprosi, posebno na mogočno priprošnjo Marie prečiste
device, naše prelube matere. Oh, naj bi prave pokore ne
zamudili, ne opustili seréne molitve, potolažili božjo jezo in
odvernili zaslužene šibe, ki se nam kažejo!

Sveti oče, papež Pij IX. s žalostnim sercom gledajo, kako
hudo se po svetu godi, in močno jih skerbi za svoje vérne otroke.
Počešenje Marie povišati želijo, naj bi božja mati po vrednosti
od svojih otrok počešena, tudi svojim vèrnim otrokam obilnej
gnad isprosila. Ljub mir bi radi med keršanskimi narodami in
poglararji zadobili, naj bi sovražne prekucije po svetu vtihnile;
pa tudi kugo, lakoto in vse te šibe, ki toliko ljudi po sveti
stiskajo, in tudi našim krajem žugajo, želijo odverniti, posebno
pa zadobiti, naj bi dober Bog sovražnike svete katolske cerkve
pokročal, kteri se po širokem nad njo vzdigujejo.

Kakor skerben oče, papež svoj glas povzdignejo, in povabijo vse svoje verne otroke, naj s njimi sveto pobožnost v času treh mescov, kakor ob svetem letu opravijo, ter kakor naj viši namestnik Kristusov na zemlji popolnoma odpustike vsim vernim podelé, ki zvesto dopolnijo, kar je za to naročeno.

1. Ta pobožnost se začne o večernicah pred vsemi Svetniki (1. listopada t. l.) in se v sredo pred svečnicoj (31. prosenca 1855) konča. Zvonovi bodo začetek in konec oznanili.

2. Posledno nedelo cerkveniga leta (26. listopada) bo po vsih farnih cerkvah presveto rešnje Telo izpostavljeno, svetemu očetu papežu izprositi posebno razsvetljenje svetega Duha za njih svet namén.

3. Praznik Marie prečiste device, bres madeža spočete, se bo to leto v adventu posebno svečavno obhajal.

4. V 4. nedelo po svetih treh kraljih alj pred svečnicoj se bo pri velikem opravilu pred svetem rešnem Telesam hvalna pësm zapela.

Kdor se tih popolnoma odpustkov vdeležiti želji, ima:

1. Zakrament svete pokore in presvetega rešnega Telesa v tih treh mescih napovedane pobožnosti vredno prejeti;

2. Tri cerkve, alj pa edno trikrat v te namen (tode razun farne svete maše, pri kateri je tako vsako nedelo in zapovedan praznik vsak vern kristian biti dolžen) obiskati, in po misli svetega očeta papeža nekaj časa moliti, ako ne več, saj 7 očenašev, 7 češenih Marij in 1 věro za prijemo odpustkov.

3. Se v saboto pred poslednoj nedeljoj cerkvenega leta terdno postiti, to je, se mesnih jedil zderžati, in se le enkrat tisti dan do si tega najesti. Kdor bi se to saboto postiti ne mogel, naj kak drug dan te post opravi.

4. Vsakdo naj po svojem zamoženju iz prave keršanske ljubezni kaj vbogaime da, alj v dnarjih, alj v živežu, alj v oblačilu; kdor pa vsega tega nima, naj pa toliko več moli v spreobernenje grešnikov. Te popolnoma odpustek se tudi lahko vernim dušam v vicah izporoči.

Te pobožne dela so lahke in nam velik dušni dobiček obetajo; alj one so mertve, brez vsega zaslužka, ako pravega duha pokore pri nas ni, ki te dela oživi, da Bogu dopadejo in nam pomagajo. „*Serce spokorjeno in ponizano Bog ne bo zaver gel.*“ Le pokora nas popravi, s Bogam spravi in nam nebeške vrata odpre. Dokler pregreha v našem sercu gospodinji, nam lepo sonce vsmilenja božiga sjalo ne bo. Dajmo torej v tem svetem času vsakej pregrešni navadi za vselej slovo skoz čisto spoved in vredno pokoro. Pokora je edino dušno zdravilo; in če ne bote pokore storili, veli Jezus, bote vsi konec vzeli.

Molite v iz čistega serca oblake predere, nas s Bogam poprijazni, odverne hudo, česar se bojimo, nam izprosi dobro, česar željimo; molitva je naša naj boljša prijateljica in pomočnica. Molimo torej, kakor nam sveti oče papež naročajo, naj

neskončno vsmilen Bog na prošnjo Marie šibe svoje pravične jeze odverne, ki smo jih skoz svoje grehe zaslužili. Molimo, naj vse hudobne prekucije končajo, sovražni, zapeljivi ljudje potihnejo, da kervava vojska mine, in mi ljubi, stanoviten mir uživamo. Molimo in prosimo, naj bi Bog dal, de bi sedajne vojske v juternih krajih v povišanje svete katolske cerkve izišle, vse krivovëre po sveti zginile, vse razdertve med kristiani nehale, naj bi bil skorej tudi na zemlji en srečen hlev in eden pastir. Molimo za svetega očeta papeža Pia IX. naj jih Bog ohrani, kakor svoje dni svetega Petra na morji, de bodo našo sveto vëro branili in sveto cerkev, kraljestvo božje po vsem svetu razširali. Molimo za našega svitlega cesarja Franca Jožefa, naj jim da Bog vse sovražnike naše, znotrajne in vunajne s mogočnoj rokoj premagati, in nam stanoviten mir in pravo srečo oskerbeti. Prosimo prav serčno neskončno vsmileniga Boga, naj nam ljubo zdravje ohrani, in vsakdanjega kruha saj za potrebo da; kolikor je Bogu k časti in našim dušam v izveličanje.

Kar pa naša nevrednost izprositi ne zamore, naj nam Maria pripomore, ona nebés in zemlje kraljica, vrata nebeške in zgodna danica, pribežalnica Kristianov, pomoč in zaupanje naše. Mario devico, brez madeža spočeto, v sedajnih dneh posebno častiti in v pomoč klicati, nas sveti oče opominajo. Bo Maria za nas prosila, nam bo gotovo zadobila, česar potrebujemo, ako bomo le vredni otroci tolike matere. V to podelijo sveti oče vsim vërnim iz celega serca v živo znamenje svoje ljubezni očetovski apostolski blagoslov alj žegen.

Pri sv. Andreju na dan sv. Maksimiliana 1854.

Anton Martin,

Lavantinski škof.

